

Roald Dahl

Gruwelijke Rijmen

Tekeningen van Quentin Blake

Uitgeverij
De Fontein

ROALD DAHL IS MEER DAN DE SCHRIJVER VAN
FANTASTISCHE VERHALEN...

Wist je dat tien procent van de auteursopbrengst van dit boek bestemd is voor Roald Dahl-liefdadigheidsinstellingen?

De Roald Dahl Foundation draagt in Engeland bij aan gespecialiseerde zorg op het gebied van de kindergeneeskunde, waaronder kinderen met epilepsie, hematologische aandoeningen en hersenbeschadigingen vallen. De stichting zet zich ook in voor praktische hulp aan kinderen en jonge mensen met hersen-, bloed- en leesvaardigheidsproblemen, allemaal zaken waar Roald Dahl zich tijdens zijn leven zeer betrokken bij voelde. De stichting doet dit door geld te doneren aan Engelse ziekenhuizen en liefdadigheidsinstellingen, maar ook aan individuele kinderen en hun gezinsleden.

Het Roald Dahl Museum en Verhalencentrum, dat net buiten Londen in Buckinghamshire ligt, is gevestigd in het dorpje Great Missenden, waar Roald Dahl woonde en zijn boeken schreef. Het hart van dit museum – dat kinderen liefde voor schrijven en lezen wil bijbrengen – wordt gevormd door Dahls unieke archief van brieven en manuscripten. Behalve twee museumzalen vol grappige wetenswaardigheden over Roald Dahl, is het museum trots op zijn interactieve Verhalencentrum. Dit is dé plek voor familie, leraren en leerlingen om de opwindende wereld van creativiteit en leesplezier te ontdekken.

www.roalddahlfoundation.org
www.roalddahlmuseum.org

De Roald Dahl Foundation (RDF) staat in Engeland als goed doel geregistreerd onder nr. 1004230.

Het Roald Dahl Museum en Verhalencentrum (The Roald Dahl Museum and Story Centre, RDMSC) staat in Engeland als goed doel geregistreerd onder nr. 1085853.

The Roald Dahl Charitable Trust, een pas opgerichte liefdadigheidsinstelling, ondersteunt de werkzaamheden van de RDF en de RDMSC.

Achtste druk, 2012

Oorspronkelijke titel: *Roald Dahl's Revolting Rhymes*
Verschenen bij Jonathan Cape, Londen

Text © Roald Dahl Nominee Ltd 1982
Illustrations © Quentin Blake, 1982, 1984

Voor deze uitgave:

© 1982 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Huberte Vriesendorp

Omslagontwerp en grafische verzorging: Hans Gordijn

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3272 8

NUR 200

www.defonteinkinderboeken.nl
www.roalddahl.com

Assepoester

Je denkt misschien: dit ken ik al,
 maar dat is heus niet het geval.
 Het echte verhaal van Assepoester
 is heel wat bloediger en woester.
 Men heeft er vroeger iets slaps van gebrouwen
 om zoete kindertjes zoet te houden.
 Het begin zit er niet zo ver naast:
 de stiefzusters hadden zich weggehaast
 in de donkere nacht naar 't koninklijk bal,
 prachtig gekleed, met juwelen en al,
 nadat ze Assepoes onverdroten
 in een kelder hadden opgesloten,
 waar ratten met hongerige magen
 aan haar tenen begonnen te knagen.

Ze brulde: 'Help!' en: 'Laat me eruit.'
 Haar petemoei hoorde het zielig geluid
 en badend in een zee van licht
 verscheen ze voor Assepoes' gezicht.
 'Is er iets, kindje?' vroeg ze aanminnig.
 'Dat zie je toch wel!' riep Assepoes vinnig.
 Ze sloeg op de deur uit alle macht
 en riep: 'Ik wil ook naar het bal vannacht!
 Een disco in het koningshuis!
 Zij zijn erheen en ik zit thuis!
 Ik wil een koets! En mooie kleren,
 kettingen en pauwenveren!
 En glazen muiltjes, twee daarvan
 en een ragdunne panty an.
 Als ik er opgetut heen kan gaan,
 kijkt de prins geen ander aan.'
 Petemoei zei: 'Goed, eropaf,'
 en zwaaide met haar toverstaf.
 En een-twee-drie, daar was ze al,
 Assepoester op het bal.

De zusters zagen, groen van nijd,
haar dansen met Zijne Majesteit.
Ze hield haar koninklijke held
muurvast tegen zich aan gekneld.
Ze perste hem tegen haar japon
tot hij geen pap meer zeggen kon.
De klok sloeg twaalf. Zij riep: 'Gos!
Ik ga, anders ben ik de klos!'
De prins riep: 'Hé, wat krijgen we nou?'
en greep haar stevig bij haar mouw.
Zij riep: 'Laat los! Doe niet zo rot!'
Daar scheurde haar hele jurk kapot.
De trap af in haar ondergoed.
O jee, een muil viel van haar voet.
De prins erheen en greep hem vast,
drukte zijn lippen tegen het glas.

'Wie dit muiltje past,' zo riep hij uit,
die wordt morgen al mijn bruid!
Ik doorzoek de stad van poort tot poort,
tot ik het kind heb opgespoord.'
Hij zette 't muiltje op een krat.
Niet zo bijster slim was dat,
want een der zusters merkte 't op
(die dikke met de puistenkop).

Ze sloop erheen en pikte 't mee
en spoelde het door de wc.
Daarna zette ze, kalm als wat,
haar eigen muiltje op het krat.
Aha, je voelt al wel, m'n kind,
't gaat Assepoes niet voor de wind!
De volgende dag ging de prins op pad
en klopte aan bij elk huis in de stad.
Daar hoopte menig jonge vrouw
dat haar het muiltje passen zou.

De muil was lang en heel erg breed
en uitgetrapt en volgezweet.
(Een gewone voet verdwaalde erin en
tjee, wat stonk dat ding van binnen.)

Iedereen paste, straat na straat,
maar niemand had de goede maat.
Toen kwamen de stiefzusters aangesnel.
Een paste de muil... De prins, ontsteld,
deinsde terug. Maar zij riep blij:
'Nu zul je wel moeten trouwen met mij!'
De prins was totaal van zijn stuk gebracht.
'Wegwezen hier,' mompelde hij zacht.
'Beloofd is beloofd. Ik ben je bruid.
Daar kom je zomaar niet onderuit!'
'Hak af die kop!' riep de prins tot zijn staf
en meteen sloegen zij haar hoofd eraf.
De prins vond het een reuzenmop
en zei: 'Wat knapt ze daarvan op.'
Toen kwam de tweede zuster en zei:
'Hier met die muil. De beurt is aan mij.'
'Dit is je beurt!' zei de prins onvervaard
en zwaaide met zijn grote zwaard.
Daar sloeg haar hoofd tegen de grond,
stuiterde even en rolde wat rond.
Achter stond Assepoes piepers te schillen
en hoorde met schrik al dat bonken en gillen,
hoofdingestuiter en gevloek.

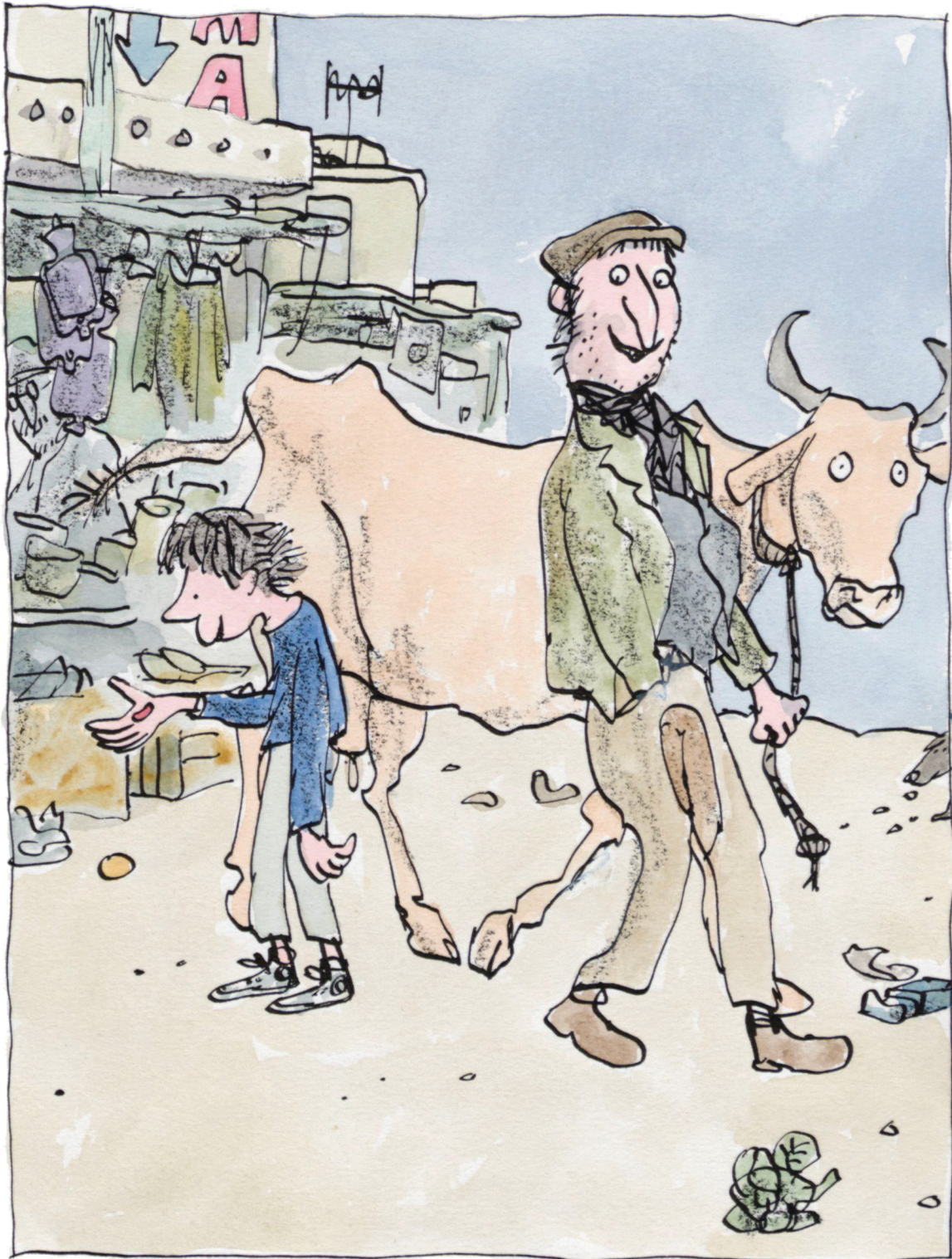

Ze stak haar eigen hoofd om de hoek:
'Wat is hier aan de hand?' vroeg Assepoes.
'Hou je erbuiten!' riep de prins woest.
De arme Assepoes stond paf.
Mijn prins, dacht zij, hakt hoofden af!
Hoe kan ik trouwen met een man
die zo een hobby hebben kan.
De prins riep: 'Wie is die totebel?
D'r kop eraf en een beetje snel!
Maar net op dat moment verscheen
Petemoei met veel licht om zich heen.
Ze zwaaide haar stafje en zei: 'Assepoes,
doe jij maar fijn een wensje, hoor, snoes.
Wat je ook wenst, 't is geen bezwaar,
ik krijg het gegarandeerd voor mekaar.'
'Ik ben bang,' zei Assepoester bedroefd,
'dat die hele prins voor mij niet meer hoeft.

Dat luxe gedoe, dat was verkeerd.
Ik heb mijn lesje wel geleerd.
Ik wil nog alleen een aardige man.
Die zijn dun gezaaid, dus ik hoop dat 't kan.'
Het duurde maar even, welbeschouwd,
of ze was met een schat van een man getrouwd.
Een pottenbakker van zijn vak,
die zelden of nooit een potje brak.
Ze waren nooit treurig, ze waren nooit nukkelig
en ze leefden nog heel, heel lang en gelukkig.

Jakob en de bonenstaak

We zijn blut,' zei Jakobs moe.
'Zoek gauw een koper voor onze koe.
Zeg dat zij zo gezond als een vis
en voor duizend piek nog een koopje is.
En denk erom dat je voor je houdt,
hoe krakkemikkig ze is en hoe oud.'
Met de koe is Jakob op weg gegaan
en hij kwam terug, zeer zelfvoldaan,
en zei: 'O mama, raad eens wat
ik voor ons koetje heb gehad?
Ik weet niet meer hoe 't is gegaan,
maar ik heb een prima ruil gedaan.'
'Ja, ja, dat zal wel,' zei zijn moeder,
't Is vast te weinig, jij stom loeder.'
Eén miezerig boontje toonde hij.
Zijn moeder werd paars van razernij.
Ze krijste stampvoetend van drift:

'Ben je nou helemaal geschikt!
Heb jij, jij misselijk wangedrocht,
de koe voor één zo'n boon verkocht!
Ze smiet de boon onder gescheld
naar buiten op de vuilnisbelt.
Ze haalde diep adem, greep Jakob vast
en sleurde hem naar de schoonmaakkast.
Daar sloeg ze hem een vol uur lang
met een stalen stofzuigerslang.

's Avonds kwart voor tien ging buiten
dat kleine boontje aan het spruiten.
En 's morgens was zo tegen tien
de hele top niet meer te zien.
Jakob schreeuwde: 'Moe, geef toe,
dat is toch beter dan die koe!
'O ja? Waar zijn de bonen dan?'
riep zij. 'Niet eentje hangt eran.
Die stomme staak is kaal als wat.'
'Nee nee,' riep Jakob, 'zie je dat?
Daarboven hoog tussen het hout
is elk blad van zuiver goud!
En heus, hij had gelijk, waarachtig,
wat glinsterde daarboven prachtig
een glanzend gouden bladerdak.
Verrukt wreef ze haar handen en sprak:
'Nooit zag ik zoiets onwijs dols.
Ik verkoop de eend en neem een Rolls.
Vooruit jij, sta daar niet zo maf.
Klim snel omhoog en pluk ze af.'
Dat was echt wel naar Jakobs zin,
hij klauterde rap de bonenstaak in.

Al hoger en hoger klom hij op,
hij was al bijna bij de top,
toen plotseling... wat hoorde hij daar?
De arme Jakob schrok zich naar!
Bulderend, vlak boven hem,
klonk een diepe, zware stem.
Een stem die brulde: 'Snif, snuif, snees,
ik ruik... ik ruik mensenvlees!'
Bevend over al zijn leden
roetsjte Jakob naar beneden.
Hij hijgde: 'Mam, je moet geloven
er zit iets heel erg engs daarboven.
Ik zag het zelf: een grote reus,
met een scherpe, slimme neus.'

‘Een slimme neus?’ zei moeder toen.
‘Laat me niet lachen, stomme oen!’
‘Heus, met die neus, mam, rook hij mij.
Hij rook mensenvlees, zei hij.’
‘Verbaast me niks,’ zei moeder. ‘Echt,
ik heb je avond aan avond gezegd
dat je in bad moest omdat je zo stonk.
Maar luisteren, ho maar! Soms kon ’k,
je bloedeigen moeder, op warme dagen
die gore stank van je niet meer verdragen.’
Jakob zei, nijdig als een spin:
‘Als JIJ zo schoon bent, klim JIJ er dan in.’
De moeder riep: ‘Verdomd nog an toe,

ik denk echt dat ik ’t zelf maar doe.’
Ze sjarde haar rok op tot boven de knie
en klom de staak in, van hup-twee-drie.
Jakob was heel benieuwd of de reus
zijn moeder zou ruiken met die neus.
Hij wachtte gespannen of hij ze hoorde,
die angstaanjagende reuzenwoorden.
Toen klonk in de bonenstaak
een heel afgrijselijk gekraak
en de zware stem van de reus, die zei:
‘Dat was een lekker hapje voor mij;
al zaten er toch naar mijn zin
wel wat erg veel botjes in.’

‘Grote grutten!’ riep Jakob geschokt.
‘Hij heeft mijn moeder opgeslokt!’
De jongen staarde vol verlangen
naar de boom met goud behangen.
Zachtjes mompelde hij: ‘Jasses,
nu zal ik mij wel moeten wassen.
Als ik, ongeroken en ongezien,
de boom in wil, dan is misschien
een bad wel mijn enige mogelijkheid.’
Hij rende naar binnen en boende vol vlijt
zich schoon van achteren naar voren,
zijn voeten, zijn haren en achter zijn oren.
Hij snoot zijn neus en poetste zijn tanden

en knipte de nagels van voeten en handen.
Toen klom hij smetteloos, reukloos schoon
naar boven in de reuzenboom.
Daar zat de bolle reus te suffen,
te knikkebollen en te snuffen.
Hij mompelde van: ‘Snif, snuif, snal,
ik ruik... ik ruik niemendal.’
Toen de reus was ingeslapen,
is Jakob gaan rukken en plukken en rapen.
Zo’n massa bladgoud vond hij er,
hij was al dadelijk miljonair.
‘Een bad,’ zei hij, ‘daar heb je wat aan,
dat doe ik elke dag voortaan.’

